

1879 година въ малкия балкански градецъ Елена, отъ дето сж излѣзли много именити наши мъже. Синъ на родолюбивъ и влиятеленъ баща, първъ българинъ въ оня край, малкиятъ Тодоровъ още въ невръстни години се зачелъ въ книгитѣ, които намиралъ въ бащината си библиотека. Но най-много се увличалъ мечтателния юноша въ приказкитѣ, които слушалъ да

П. Ю. Тодоровъ — на 3 години.

му разказва при слънчевъ залѣзъ познатата знахарка въ тѣхната махала, баба Краса. За тая баба Краса, която „помнѣла деветъ войни и страшната чума“, ето какво ни разказва връстника на Тодорова, сжщо добъръ писателъ, Иванъ Кириловъ :

— Видимъ ли я седнала на прага, ще приседнемъ край нейнитѣ скути, ще ѝ свиемъ цигарка, ще ѝ напълнимъ стомничката съ прѣсна вода и ще наостримъ уши приказкитѣ ѝ да слушаме, че хубаво знае-

ше тя да разказва и съ блага речъ мъдрини да дума. Ние обикнахме нейнитѣ приказки, вѣрвахме що ни разказва и вардѣхме нейнитѣ завети. Дойдѣха ли Три Светители, ще заседнемъ на нашия високъ чардакъ и по часове ще гледаме въ тъмната нощъ, по чуки и хълмове, де ще проиграе имане ; че баба Краса бѣше казала: „тая нощъ имането въ земята играе; на